

ΜΥΡΙΑΘΣΑ

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΟΙΚΙΛΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΤΟΣ Α'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1887

ΑΡΙΘ. 3

Ἐν Καίρῳ τῇ 19 Ἰανουαρίου 1887.

Ἀξιότιμε κύριε Π. Οικονόμου,

Ἐδχαριστῶ ὑμῖν τόσον διὰ τὸ σταλῆν μοι α' φυλλάδιον τῶν ἀξιολόγων «Μυρίων Ὄσων», ὅσον καὶ διὰ τὴν τιμὴν ἣν μοὶ περιποιεῖτε κατατάττοντές με, ὡς διὰ τῆς λίαν κολακευτικῆς ὑμῶν μοὶ ἀνήγγειλάτε ἐπιστολῆς, μεταξὺ τῶν συνεργατῶν τοῦ περιοδικοῦ ὑμῶν. Βεβαιωθῆτε, κύριε, ὅτι ὁμοί μοι δύναιμι θέλω προσπαθῆσαι ν' ἀνταποκριθῶ πρὸς τὰς λίαν ἐνθαρρυντικὰς ὑμῶν προσδοκίας, καὶ ὡς ἀπ' ἀρχὴν πέμπω ὑμῖν τὰ ἐφεξῆς ὀλίγα περὶ κοινωφελοῦς ζητήματος, ἀλλὰ καὶ ὀλικῶς ἐλπίζω νὰ φανῶ ὑμῖν ὠφέλιμος.

Ὅπως ὑμέτερος
Ν. Α. Πίστης

ΠΕΡΙ ΤΑΦΗΣ ΤΩΝ ΖΩΝΤΩΝ

Βεβαίως ὁ πρὸς ἀναφυγὴν διεξερχόμενος τὰς σελίδας τῶν ἀξιολόγων ΜΥΡΙΩΝ ΟΣΩΝ οὐδὲ κἂν ἐσκέφθη ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ταφῆ τις ζῶν, οὐχὶ βεβαίως πρὸς τιμωρίαν, ὡς ἐν τῇ ἀρχαιότητι καὶ κατὰ τὸν μεσαιῶνα συνέβη, ἀλλ' ἔνεκεν ἀβελτηρίας ἢ κακῆς τῶν νόμων διατάξεως ἢ καὶ ἐλαττωματικῆς αὐτῶν ἐφαρμογῆς. Καὶ ἐν τούτοις τὸ γεγονός ὑπάρχει καὶ ὅσον καὶ ἂν αἰσθάνησθε, φιλότατη ἀναγνώστρια, ἀνορθομένης ἐκ φοίτης τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς ὑμῶν δὲν δυνάμεθα νὰ παρασιωπήσωμεν ὅτι οὔτε μὴν συνεπληρώθη ἔτι ἀπ' οὗτου, ὡς ἐν ταῖς εὐρωπαϊκαῖς ἀναγινώσκηται ἐφημερίσιν, καὶ ἕτερος δυστυχῆς τὸν οἰκτρότερον ὑπέστη τῶν θανάτων ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ τῆς Γαλλίας.

Οἱ τὸ φέρετρον κομίζοντες φορεῖς ἠσθάνθησαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν μεταβαίνοντες, κλονισμοὺς τινὰς εἰς οὓς οὐδεμίαν ἀπέδωκαν προσοχὴν καθ' ἣν στιγμήν ὅμως τὸ φέρετρον ἐν τῷ κοιμητηρίῳ κατεβιβάσθη εἰς τὸν τάφον καὶ ἤρξαντο ρίπτοντες ἐπ' αὐτοῦ τὸ χῶμα, ἠκούσθη κτύπος ὅστις οὐδεμίαν ἀφῆκεν ἀμφιβολίαν περὶ τῆς φοβερᾶς ἀληθείας· ἀνεκύσθη παράρατα τὸ φέρετρον, ἠνοιχθῆ καὶ εἶδον ὅτι ὁ ὑποτιθέμενος νεκρὸς ἔζη ἔτι· δυστυχῶς τὸ φέρετρον δὲν ἠνοιχθῆ ἐγκαίρως, ἠάσφυξια εἶχε προβῆ καὶ ὁ νεανίας μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀπέθανε πραγματικῶς.

Ἐἶνε τῇ ἀληθείᾳ τρομερὸν, ὑπερμεσοῦντος ἰθ' αἰῶνος καὶ ἐν τῇ Γαλλίᾳ, τῷ κέντρῳ τούτῳ τῆς

προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τοιαῦτα νὰ συμβαίνωσι δυστυχήματα καὶ τί δυστυχήματα! Καὶ μόλα ταῦτα ἂν καὶ ἀπειρα τοιαῦτα ἀναφέρονται περιστατικῶς αἱ μεταρρυθμίσεις πρὸς πρόληψιν τοῦ κακοῦ βραδύτατα ἐπιτελοῦνται.

Ἄλλοτε αἱ ἐνταφιάσεις ἐτελοῦντο εὐθὺς μετὰ τὴν τελευταίαν τοῦ θνήσκοντος ἀναπνοὴν βραχυμετῶν τὰ πράγματα ἐβελτιώθησαν, διότι διὰ νόμου ὠρίσθη ὅτι ἡ ταφὴ θὰ ἐτελεῖτο μετὰ εἰκοσιτετράωρον ἀπὸ τῆς θανάτου καὶ ταύτης ὑπὸ ἰατροῦ πιστοποιουμένης. Πλὴν καὶ πάλιν τὸ κακὸν δὲν περιορίσθη. Διότι ἂν ὁ νόμος ἐφηρμόζετο εἰς τινὰς μεγαλοπόλεις ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν πλέον ἢ ἀπαξ ἠκούσθησαν θλιβεραὶ καὶ ἀποτρόπαιαι διηγήσεις περὶ ἐνταφιασθέντων ζώντων.

Ὁ πολὺς Camile Flemarion διηγείτο ἐσχάτως, ἔτι φοβερόν γεγονός συμβῆν ἐν Πιλωνίᾳ. Ἐτάφη, ἐν Βαρσοβίᾳ, γυνὴ εἰκοσιεπταέτις καὶ ἔγκυος ἑπτὰ μηνῶν. Ὁ θάνατος ὑπῆρξεν ἀπροσδόκητος χωρὶς οὐδὲν νὰ παρουσιασθῆ φαινόμενον ἀσθενείας· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ σύζυγος κακομετεχειρίζετο συνεχῶς τὴν σύζυγον αὐτοῦ διηγέθησαν ὑπόνοιαι ὅτι οὗτος εἶχε φονεύσει αὐτὴν καὶ ἡ ἀρχὴ προέβη εἰς τὴν ἐκταφὴν τοῦ πτώματος. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ὀδυνηρὰ τῶν παρεστώτων ἐκπληξίς. Ὅταν μετὰ τὴν ἀνέωξιν τοῦ φερέτρου εὐρέθη μετὰ τῶν σκελῶν τῆς νεκρᾶς νεογέννητον βρέφος ὅπερ μόλις γεννηθὲν εὗρε τὸν θάνατον ἐκεῖ ὅπου εἶχε ζήσει ἐπ' ὀλίγον· ἡ δὲ μήτηρ, τρομερὸν εἰπεῖν, εἶχεν ἀναζήσει μετὰ τὴν ταφὴν καὶ τέσσαρα ἀπέθανεν ἐν φοβερᾷ ἀγωνίᾳ ὡς ἐμαρτύρει τὸ περὶ τὰ χεῖλη αἵμα ἀποτέλεσμα τοῦ τραυματισμοῦ τῆς γλώσσης διὰ τῶν ὀδόντων, καὶ αἱ σπασμωδικῶς συνεσφιγμέναι χεῖρες!

Ἄλλὰ καὶ ἔτι νεώτερα ὑπάρχουσι γεγονότα ὧν ἐν καὶ τὸ συμβῆν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ μάϊον τοῦ 1885. Παιδὲς παίζοντες παρὰ κοιμητήριον ἠκούσαν φωνὰς προερχομένης ἐκ τάφου ἠνεωγμένου, ἐν ᾧ τὴν προτεραίαν εἶχε ἀναποθεθεῖ φέρετρον. Ἀνήγγειλαν τὸ γεγονός καὶ μετὰ τὴν ἀνέωξιν τοῦ φερέτρου ἡ ἐνταφιασθεῖσα γυνὴ εὐρέθη ζῶσα ἔτι...

Τὸ νὰ ταφῆ τις ἀπαξ ζῶν κατὰ λάθος εἶνε ἡδὴ πολὺ· τὸ νὰ ταφῆ ὅμως δις τοῦτο ὑπερβαίνει πλὴν ὅριον καὶ ἐν τούτοις τὸ πρᾶγμα συνέβη κατὰ μάϊον καὶ πάλιν τοῦ 1884—χωρὶς διὰ τοῦτο ὁ μάϊος, ὅπου ἀνθίσθησαν τὰ κλαδιά καὶ βγάλ' ἡ γῆ χορτάρη, νὰ εἶνε καὶ μὴν ἀπευκταῖος—ἐθάπτετο ἐν Ὁρᾶν κρεωπώλης ὀνόματι Faugues ὅστις δις ἡδὴ εἶχεν ἀχθῆ εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Τὸ πρῶτον ἐν ἔτει 1848 περιπεσὼν εἰς κταληψίαν ἐτέθη εἰς τὸ φέρετρον

και καταδιδάσθη εις τον τάφον· καθ' ην δε στιγμήν το πρωτον ερριπτετο χωμα ηκούσθησαν πεπνυγμέναι κρυχαί και ανοιγέντος του φερέτρου ο Fauques ηγέρθη προς μεγάλην των παροστώτων κατάπληξιν. Μετά δέκα και οκτώ όμως ετη και πάλιν ο δυστυχής κρεωπώλης περιέπεσεν εις ληθαργίαν· επειδή δε τότε επεκράτει χολέρα και αι ενταφιασεις εγένοντο εσπευσμένως, ο δυστυχής κρεωπώλης μικρού δειν να ταφή ζών ειμή και πάλιν δέν επρολαμβάνε να εγερθη εγκαίρως. Μετά δεκαοκτώ δε ετη από της δευτέρας ταύτης νεκροναστάσεως ο θάνατος επήλθε πλην την φοράν ταύτην—άληθώς πλέον.

Περὶ βόητος εις τὰ δικαστικά χρονικά εἶνε και η ιστορία του υπηρέτου εκείνου της Τουλούζης, οστις αποθανούσης της κυρίας αυτού κατέληθη υπό της επιθυμίας να μεταβή εις τον τάφον και άραιοσήσῃ παν ότι αυτή έφερεν, ιδία δε τὰ κοσμημκτα. Μεταβαίνει εις τον τάφον, λαμβάνει τὰ πάντα και επειδή δέν ηδύνατο ν' άραιοσήσῃ δακτύλιον, έν η θανοῦσα έφερεν εις τον δάκτυλον, δια μαχαριδίου κόπτει και τον δάκτυλον· πάραυτα όμως η νεκρά άναζη, διότι αυτή είχε μόνον άποκομιμθεή βραχύτατα και η άίσθησις του μαχαριδίου επέφερε την εξέγερσιν προς μεγίστην, έννοεΐται, συμφοράν του τυμβορύχου.

Ηδύνατό τις επ' άπειρον να πολλαπλασιάσῃ τὰ πρακτείγματα της τρομαχῆς ταύτης στατιστικῆς άρκοῦσι όμως τὰ μνημονευθέντα όπως άποδειχθῆ ότι τὸ πᾶσιμα ύφίσταται· τιαυτὰ δε ζητήματα όσον και αν ώσι φρικώδη εἶνε και καινωρελῆ· διότι γνωστά και δημόδη γιγνώμενα διεγείρουσι την προσοχήν και επιφέρουσι την λήψιν μέτρων δυναμένων να θέσωσι τέρας εις αξιοθρηνήτους πλάνας.

Τι όμως γενήσεται τὰ νῦν όπότε εισάγεται και πάλιν ανά τον πεπολιτισμένον κόσμον ώς νεωτερισμός η των πτωμάτων καῦσις; "Αν όχι άλλο, τούλάχιστον οι συγγενείς έχθρόντες δι' ένα η δι' άλλον λόγον νεκρόν αυτών δέν θα έχωσι την διπλήν θλίψιν να βλέπωσιν αυτόν εις θέσιν και στάσιν διάφορον εκείνης ην είχαν ενταφιασθείς, έξ ου, ως ουχι άπαξ συνέβη, άποδεικνυται, ο μετά νεκροναστάσιν δευτέρας και πάλιν θάνατος. Όπως λοιπόν άποφεύγεται όχι πλέον η ταφή άλλ' η καῦσις ζώντος άνάγκη η πιστοποιήσις του θανάτου να περιβάλληται δια πάσης της δυνατῆς άστυρότητος και άκριβολογίας. Διότι αν εν έτει 1866 εν του βήματις της Γαλλικῆς Γερουσίας ο καρδιναλιος Donnet, άρχιεπίσκοπος του Βορδώ, διηγούμενος την ιστορίαν νέου ιερέως οστις καταληφθείς υπό ληθαργίας, άρπυνίσθη άκριβώς καθ' ην στιγμήν έμελλε να ενταφιασθῆ, προσέθηκεν ως ιερεύς ούτος εἶμαι εγώ και έρχομαι να ζητήσω όχι μόνον την εφαρμογήν των υπαρχόντων νόμων, αλλά και την ψήφισιν έτέρων προς πρόληψιν άνεκνορθώτων συμφορών· πόσοι άλλοι δυστυχεῖς δέν επρόφθασαν όχι μόνον να ενισχύσωσι την φωνήν ταύτην, άλλ' ουδέ να επανιδωσι τὸ φῶς της ημερας;

N. A. Πιστης, ιατρός.

Αί κακαί γνώμη (κρίσεις) έχουσι τον καιρόν των, ως οι συρμοί, και χρειάζεται τὸ αυτό θάρρος δια να ακολουθώμεν όσας επέρασαν, η όσαι δέν ήλθον εισέτι.

ΚΟΠΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΠΑΥΣΙΣ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ

Εις τους πρώτους αιώνας του κόσμου έχων οι άνθρωποι αξιομακάριστα, ηδονῆς άπύστωτος άπολαύοντες και πᾶν άγαθόν δαψιλώς έχοντες, υπό την προστασίαν της Αναπαύσεως, θεας ευμενοῦς, ητις ηγάλλετο να λατρεύωσιν αυτήν οι όπαδοί της, όχι βωμούς ανεγειρόντες και θυσίας προσφέροντες, άλλ' έχοντες εις πρασιᾶς άνθέων υπό την σκιάν λάσμησ και μυσίνης η χαρούμεντες παρά τὰς όχθας μελιρρότων ποταμών.

Υπό την γλυκερίαν ταύτην κυβέρνησιν άνέπνεον την ευωδίαν άνενκου έκρος αι πρώται των ανθρώπων γενεαί, έτρωγον δε τους αυτομάτως γινομένους κερπούς, και έκοιμῶντο επί λόφων χαριστάτων εις άμπελώνας εύθαλαῖς η επί χλοερῶν κοιλάδων εις έλαιώνας βαθυσκυίας, ένθ πτηνά έκαλάδουν υπέρ της κεφαλῆς αυτών, και κτήνη περίξ αυτών επαιζον.

Αλλά ββαμηδόν αν και πᾶς τις είχε περισσά, εκυριευσεν όμως εκαστον η επιθυμία να σφετερισθῆ μέρος από τὰ δημόσια καλά. Τότε εισήλθεν η Βία, ο Δόλος, η Κλοπή, και η Άρπαγή. Μετ' άλλων και η Υπερηφάνεια και ο Φθόνος κατέδραμον τον κόσμον, και έφερον μεθ' εκυτων νέον μέτρον και γνώμονα πλούτου· καθότι έως τότε μέν οι άνθρωποι με άυτάρκεια άπολαμβάνοντες, δικαίως ενόμιζον εκυτους πλουσίους, άλλ' εκτοτε, όσα και αν είχε τις ελογίζετο πτωχός, αν ο γείτων αυτου είχε περισσότερα!

Εις τὸ μέσον της διαφθορῆς ταύτης μεταβολαι πρακδοξοι συνέβησαν εις τον κόσμον· ο ενιαυτός διηρέθη εις ώρας· μέρος της γῆς έχερσώθη παντάπασι, τὸ δε λοιπόν εγένετο μόνον κόμαρα, βαλάνους και χόρτα. Τὸ μέν θέρος έχορήγει· άλλους τινὰς, και αυτους χονδροειδείς κερπούς· άλλ' ο Χειμών ητο πανέρημος· ο Λιμός με πληθύν άσθeneιών, τὰς οποίας εκάλεσεν από τὰ καταχθόνια της γῆς, η δυσκρασία του άέρος εφθειραν την ανθρωπότητα και υπήρχε κίνδυνος να εκχειρισθώσιν από προσώπου της γῆς πριν διορθωθώσιν.

Δια να καταπαύσῃ λοιπόν τὰς ερημώσεις του Λιμού οστις πανταχού έστρωσε την γῆν από πτώματα, κατέβη ο Κόπος επάνω εις την γῆν.

Ο Κόπος ητο γέννημα της Άνάγκης, θρέμμα δε της Έλπίδος, και της Τέχνης μαθητής· είχε την δύναμιν της μητρος, τὸ πνεῦμα της τροφου, και την επιδειξιότητα της παιδαγωγου. Τὸ πρόσωπον αυτου ητο ερρυτιδωμένον από τον άνεμον, κεκαυμένον δε από τον ήλιον εις την μίαν χείρα εκρατει εργαλειά γεωργικὰ, με τὰ οποια εσκάλιζε την γῆν, εις δε την άλλην είχε σύνεργα τεκτονικῆς και άνήγειρε τοίχους και πύργους κατ' άρέσκειαν.

Εφώναζε δε με τραχειαν φωνήν· «Ονητοί, στρέψατε τους όφθαλμούς ενταῦθα προς την δύναμιν, εις την οποίαν παρεδόθητε, και από την οποίαν πρέπει να ελπίζητε όλην σας την ηδονήν, και όλην σας την ασφάλειαν.

Πρό πολλου έμακραίνεσθε υπό την κυριότητα της Αναπαύσεως, ανισχύρου και άπρακτῆς θεας, ητις

δέν ημπορεί ουτε να σας υπερασπισθῆ ουτε να σας βοηθήσῃ, αλλά σας εγκαταλείπει εις τὰς πρώτας επιδρομάς είτε του Λιμού, είτε της Άσθeneίας. Έγερθητε λοιπόν· ακούσατε την φωνήν του Κόπου. Έγώ θέλω σας διδάξει να θεραπεύσητε την άκαρπίαν της γῆς και του ουρανού την δοιμότητα· εγώ θέλω άναγκάσει τὸ θέρος να εύρίσκη τροφὰς δια τον χειμῶνα· εγώ θέλω βιάσει τὰ ύδατα να σας διδώσι πούς ιχθύας των, τον άέρα τὰ πτηνά του και τὸ δάσος τὰ ζῶά του· θέλω σας διδάξει να διατρύχητε τὰ σπλάγγνα της γῆς και να εκχίγητε από τὰ σπήλαια των όρέων μέταλλα, τὰ οποια θέλουν δώσει ισχύν μεν εις τὰς χείρας σας, ασφάλειαν δε εις τὰ σώματά σας, με τὰ οποια να σκεπαζήσθε από τὰς προσβολὰς των θηριωδεστάτων κτηνῶν, και με τὰ οποια να καταβάλλητε την δρύν, και να διασχίγητε τους βράχους, και όλην την φύσιν να καθυποτάξητε εις τὰς χρείας και ηδονὰς σας.» Έγκαρδιωθέντες από την μεγαλοπρεπή ταύτην πρόσκλησιν οι κάτοικοι της σφαιρας, έστοχάσθησαν τον κόπον ως τον μόνον αυτών φίλον, και έσπευσαν να υπακούσωσι τὰς προσταγὰς του. Ωδήγησε δ' αυτους εις τους άγρους και τὰ όρη, και τοις έδειξε πᾶς ν' ανοίγωσι μεταλλεία, και να μεταβάλλωσιν τον δρόμον των υδάτων. Αμέσως μετεμορφώθησαν τὰ πάντα· κῶμι και πόλεις κατεκάλυψαν την γῆν, απ' άγρους σιτηφόρους και φυταλιὰς δένδρων καρπίμων περιτριγυρισμένοι, και δέν εφαινοντο ειμή σωροί γεννημάτων, και καλάθια όπωρῶν, πλήρεις τράπεζαι και υπερχειλῆς άποθήκαι. Σχεδόν καθ' ώραν ο Κόπος και οι όπαδοί αυτου εκαμμον νέας κατακτήσεις, έβλεπον δε την επικράτειαν του Λιμού βαθυηδόν ελαττουμένην· αλλά τέλος, εν μέσω της ευθυμίας και των θριάμβων των εκυριεύθησαν από άθυμίαν και εκπληξιν, δια την άφιξιν της Απαυδήσεως, την οποίαν έχαρακτῆρίζον κοιλοι όφθαλμοί και κατηφῆς πρόσωπον. Εβάδιζε τρέμουσα και στενάζουσα· εις πάντα δε άναστεναγμόν εκόπτοντο τὰ ήπατα όλων όσοι την εθεώρου, τὰ νεῦρα των έχανουοντο, αι χείρες των παρελύοντο, και τὰ εργαλειά του Κόπου επιπτον κατά γῆς.

Η Άνάπαυσις αποχαιρετήσασα τὰ δάση και τὰς κοιλάδας, όπου μέχρι τουδε είχε κατοικήσει, εισήλθεν εις παλάτια, περιπατεει εν στοαῖς και διέτριβε τον μεν χειμῶνα εις χνοώδεις κλινὰς, τὸ δε θέρος εις άντρα τεχνητά, προσέχουσα μόνον εις τον φλοίσβον των υδάτων και εις τὸ πολυποικίλον της άνδονος άσμα. Πάντοτε μεν έλειπέ τι δια να γίνη έντελής η ευδαιμονία της και ποτέ δέν ημπορεί να μεταδώσῃ εις τὰς ψυχὰς των επανερχομένων αυτῆ φυγάδων την οποίαν έχαιρον πριν γνωρισθώσι με τον Κόπον άταραξίαν· ουδ' ητον όλως διόλου άπερίριστον τὸ κράτος της, καθότι εύρίσκετο ηναγκασμένη να συμμερίζηται αυτότε την Τρυφήν, ψευδή φίλην, σύμμαχον μεν τὸ φαινόμενον, έχθρόν δε τ' αληθές.

Αί δύο άπαλαι σύντροφοι μ' όλα ταῦτα, έβασίλευον επί τινα χρόνον άνευ όρατῆς διαφωνίας, έως ου τέλος η Τρυφή παρημέλησε τὰ χρέη της και αφήκε την Άσθeneίαν να εισέλθῃ και να καθυποτάξη τους όπαδούς της. Έφυγε τότε η Άνάπαυσις, και άφῆκε τὸ τόπον όλον εις τὰς άρπαγὰς αἰτινες επροσάθουν με κάθε τρόπον να οχυρώσωσι τὰ κτήματά των.

Οὔτω και η Άνάπαυσις και ο Κόπος είδον όλιγοχρόνιον και άβέβαιον την βασιλείαν των, και τὸ κράτος αυτών υποκειμένον εις επιδρομάς από έχθρους άμφοτέρων. Έκαστος εύρε τους υπηκόους του άπίστους, και προθύμους να λειποτακτώσιν εις πάσαν ευκαιρίαν. Ο μεν Κόπος είδεν ότι όσα είχε δώσει, προσφερόντο άδικακόπως δωρεάν εις την Άνάπαυσιν· η δε Άναπαυσις παρετήρησε τους θεράποντας αυτῆς πάντοτε προσφεύγοντας εις τον Κόπον εν καιρῷ άνάγκης. Οθεν έστυφώνησαν, τελευταίον μετά σπουδαίαν συνδιάλεξιν, να διανεμηθώσι τον κόσμον, και να κυβερνώσιν αυτόν έξ υπ' άμοιβῆς, ο μεν έχων την κυριότητα της ημερας, η δε την έξουσίαν της νυκτός· υπεσχέθησαν δε και να φυλάττωσιν ο εις του άλλου τὰ όρια· ώστε όσάκις εγίνοντο έχθρικά τινα κινήματα, ο μεν Κόρος να διώκηται υπό του Κόπου, η δε Άπαυδης υπό της Αναπαύσεως.

Τοιαυτοτρόπως έπαυσεν η άρχαία φιλονεικεία· η Άνάπαυσις συνελθοῦσα με τον Κόπον, εγέννησε την Υγείαν, ευμενῆ Θεάν, ητις έστερέωσε των γονέων αυτῆς την ένωσιν και συνετέλεσεν εις την ευτακτον διαδοχην της άμοιβιαῖς άρχῆς των, μη διανεμούσα τὰ χαρίσματα της παρά εις τους όσοι κατ' αναλογίαν προσήκουσαν άφιέρονον την ζωην αυτών εις την Άνάπαυσιν και εις τον Κόπον.

(Έκ του Άγγλικου υπό Ν. Π.)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΙ ΑΡΑΧΝΑΙ

Κατά την διάταξιν της δημιουργίας, δέν υπάρχει τὸ ελάχιστον άντικείμενον, όπερ να μη έχῃ τον σκοπόν του· τὸ πᾶν εἶνε να τὰ ανακαλύψῃ τις, και τὸ καθῆκον τουτο έχει ο άνθρωπος.

Η περι τὰς άρχικας σπουδῆς, η περι τους μεταξοσκώληκας, τὰς μελισσας, τους μύρμηκας, τὰς κανθαρίδας και πάντα ανεξαιρέτως τὰ ζωύφια, η εντομολογί, εν μιᾷ λέξει, εἶνε γνώσις, ητις παρέχει μέγα θέληγητρον και ένίοτε καθίσταται πηγή δόξης εις εκείνους, οτινες επιδιδονται εις αυτήν μετά ζήλου και άγάπης.

Δέν σας συνέβη ποτέ να παρατηρήσητε μετ' όλιγκ εκπλήξεως μικράς χαριέσσης άρχικας να τρέχωσιν επί άνθέων η καρπῶν τους όποιους συνέλεξαν πρό μικρού; Όπότε κατά τινα ώραίαν φθινοπωρινήν πρωίαν, περιπατεῖτε, εις τον κήπον πλησίον βάτων πρασίμων και ρόδων, άρχικας να φεύγωσι κατά εκατοστάς, μη άμφιβόλλετε, ότι αυταί διήλθον την νύκτα καταδιώκουσαι μετά ζήλου άκάθαρτα έντομα των όποιων η όσμη δηλητηριάζει τὸ άρωμα των καρπῶν.

Πλειστακίς, κατά τους άγροτικούς περιπάτους σας επί των πλουσιών εκείνων ταπήτων των υπό της φύσεως έσχηματισμένων, είδετε να κυκλοφορῶσι κατά μυριάδας έντομα παντός χρώματος, από του ζωηροτερου μεχρι του άσθeneστάτου· δέν σας ενέπνεον ουδένα φόβον· τὰ επαρατηρεῖτε ως άθῶα πλάσματα μη δυνάμενα να σας προξενήσωσι κακόν· και όμως ταῦτα ήσαν χαριέσταται άρχικαι.

Θαυμαζέτε το έναέριον ὕψος τῆς ἀράχνης, ὅπερ θά ἦτο ἀφανὲς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σας, ἐὰν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου δὲν τὸ ἔκκλινον νὰ περιλάμπῃ ὡς ἀργυρὸς διὰ μέσου τοῦ κυανοχρόου οὐρανοῦ· τὸ ὀνομάζουσι ἀράχνη τῆς Παναγίας. Τὸ ἀράχνην τοῦτο δὲν εἶνε ἄλλο τι ἢ ἔργον τῆς ἀράχνης μετ' ἀναλογίας καθ' ὑπερβολὴν μικροτάτα. Διὰ τοῦτο ἡ ἀράχνη φαίνεται ὅτι περιπατεῖ εἰς τὸν ἀέρα καταβάνουσα καθέτως, ἀντὶ νὰ περᾶφῆτε ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ ἀέρος; Οὐδὲν τοῦτου ἀπλοῦστερον· τὸ ζῶον κρατεῖτε κρεμᾶμενον, ὡς ὁ ἀεροναύτης ἀπὸ τοῦ σκάφους του, καὶ οὕτω συνθιβεῖ νὰ ταξιδεύῃ. Ποῦ πηγάζει; νὰ κατακτήσῃ νέον τόπον ἢ μᾶλλον ν' ἀναζητήσῃ σύζυγον; Οὐδεὶς εἰδύρει. Θά ἦτο ἀδύνατον ὁ Πλάστης νὰ τῇ ἐνεπιστεύθῃ παραγγεῖλαι τῆς ὁποίας οὔτε σεῖς ἤξευρετε, οὔτε ἐγὼ τὸ μυστικόν· παραδείγματος χάριν νὰ κατατρώγῃ ταξιδεύουσα χιλιάδας ζώων ἐντόμων τὰ ὁποῖα, ὑπὸ μορφήν ἐπιδημικῶν μισματῶν, ἔρχονται περιοδικῶς νὰ δεκατίσῃσι χωρὶς καὶ μάλιστα πόλεις, ἐναντίον τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ἥτις καταγίνεται εἰσέτι νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀληθῆ αἰτίαν τῶν δηλητηρίων τούτων εἰσβολῶν; Χωρὶς τίποτε νὰ βεβαιώσῃ, παρομοίᾳ ὑπόθεσις δὲν ἔχει οὐδὲν τὸ παράλογον. Κατὰ νόμον, τοῦ ὁποίου τὴν αἰτίαν μόνη ἡ θεία σοφία γινώσκει, πᾶν ὅ,τι ἀποτελεῖ μέρος τῶν ζῶων καὶ τῶν φυτῶν δὲν ὑπάρχει καὶ δὲν ἐξἄκολουθεῖ νὰ ζῇ ἢ διὰ τῆς φύσεως τοῦ νὰ κατατρώγωνται ἐνλλάξ.

Παρατηρήσατε ἀράχνην τινὰ ἥτις, καθίζουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς νεοφυοῦς δένδρου ἀφίνει νὰ πίπτῃ μικρὸν ἀράχνην, τοῦ ὁποίου αὕτη ἔστρεψεν προηγουμένως τὴν ἐπάνω ἄκρην. Ποῖος εἶνε ὁ σκοπὸς τῆς; ἰδοὺ αὐτός: Γνωρίζουσα τὴν τέχνην νὰ ὑπολογίζῃ τὴν διεύθυνσιν τῶν ἀνέμων, περιμένει ἕνα, κατὰ τὴν ἐκκλίσην τῆς, τὸ ἀράχνην τοῦτο αἰωρούμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος, μετὰ ἐπανειλημμένους κίωρήσεις, προσκαλλήθῃ διὰ τῆς ἐλευθέρως ἀκρῆς αὐτοῦ, ἥτις, εἶνε ἐπιμελῶς βεβρεγμένη διὰ ἰζώδους ὕλης εἰς τὸ ἀπέναντι κλαδίον. Εὐθὺς δὲ ὡς ἐπιτύχῃ ἢ προσκόλλησιν τοῦ νήματος περὶ τῆς ἡ ἀράχνης ἐλαφροτέρου σχοινοβάτου πηδᾷ ἐπὶ τοῦ εὐθραύστου τούτου σχοινοῦ, φροντίζουσα ταυτοχρόνως νὰ τὸ ἐνισχύῃ διὰ νέων νηματίων τὰ ὁποῖα νήθει ἐν ᾧ τρέχει ἐπὶ τοῦ σχοινοῦ.

Καὶ ἂν τύχῃ νὰ κοπῇ τὸ νῆμα ἢ ἀτρόμητος ἐργάτης δὲν παρκατεῖ τὸ ἔργον τῆς, ἀλλὰ κρατομένη σφιγτὰ ἀπὸ τὸ τεμάχιον ἀπὸ τοῦ ὁποίου κοίμαται, ἀναροῦχται μετὰ ταχύτητος καὶ σπεύδει νὰ ἀρχίσῃ ἐκ νέου τὸ ἔργον τῆς. Ἐκ τούτου δὲ ἐξάγεται ὅτι αἱ ἀράχνη ἀφῆρον τὰς κρεμαστάς γαφύρας πολὺ πρότερον ἢ οἱ μηχανικοὶ μας. Αἱ κρεμασταὶ δὲ αὗται γέφυραι τῶν ἀράχων ὀλιγώτερον κινδυνώδεις τῶν ἰδικῶν μας, καίτοι ἐλαφροὶ καὶ εἰς ἄκρον εὐθραύστοι, εἰς οὐδὲν ἄλλο χρησιμεύουσιν εἰς τὰς ἀράχνας, ἢ μόνον νὰ συλλεμβάνωσι τοὺς σκνίπας καὶ τοὺς κώνωπας οἵτινες περιπίπταντι ὑπερᾶνω τοῦ βέροντος ὕδατος.

Ἡ ἀράχνη ζῇ μονήρη· εἶνε δὲ κατ' οὐσίαν μισάνθρωπος καὶ ἔχθρὰ τῶν ὁμοίων τῆς. Ὅταν δύο ἀράχνη συναντῶνται, πρέπει ἢ ἐξυροστέξαι νὰ ἐξολοθρεύσῃ τὴν ἀδυνάτωσαν. Ἄλλ' ἢ οὐδὲ ὁ ἔρωσ ἰσχύει νὰ μετριάζῃ τὴν ἐχθρὴν ἢ αἱ ἀράχνη ἔχουσι πόθς ἀλλήλας. Τὸν δεσμόν τοῦ γάμου ἡ ἀράχνη θεωρεῖ ὡς νόμον τυραννικόν εἰς ὃ φαίνεται πειθόμενη ἀκουσίως.

Πλείστοι φυσιοδίφαι ἔσχον τὴν περιέργειαν νὰ παραρρηθῶσιν εἰς γάμους ἀράχων, καὶ ἐπειδὴ αἱ μάρτυ

ρίαι των συμφωνοῦσι γενικῶς, θά ἐξιστορίσω τὰς διαφόρους περιστάσεις τούτων ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τὰς περιπετειάς. Ἐνδιαφέρει ἐν πρώτοις νὰ γινώσκωμεν ὅτι τὸ ἄρρεν εἶνε μικρότερον τοῦ θήλεος.

Τὸ πρῶτον πρῶτον ὅπερ πράττει ὁ μνηστήρ εἶνε νὰ ὑφάνῃ λεπτὴν ἀράχνην ἐγγύτατα τῆς καλλονῆς ἥτις ἔτρωσε τὴν καρδίαν του. Ὅταν βεβαιωθῇ περὶ τῆς στερεότητος τοῦ ὑφάσματος του τούτου προχωρεῖ μετὰ πολλῶν προφυλάξεων καὶ διὰ τοῦ ποδός του εἰσεὶ ἐλαφρὰ τὴν κατοικίαν τῆς ἐκλεκτῆς του, ἢ ὁποῖα πάραυτα, ἐξέρχεται μετὰ σπουδῆς νομίζουσα ὅτι ἔχει εἰς τὴν κατοχὴν τῆς κανὲν θήραμα. Ἄλλ' εὐθὺς βλέπουσα τὴν ἀπάτην τῆς, ὀργίζεται καὶ ῥίπτει ἐναντίον τοῦ ὄγληροῦ, καὶ διὰ τῶν ὀκτῶ σπινθηροβόλων ὀφθαλμῶν τῆς ὀκτῶ βλέμματα ὀργίλα. Ὁ ταλαίπωρος ἐραστής, ὅστις φοβεῖται μὴ καταβροχθισθῇ ὑπ' ἐκείνης τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ, ἀποσύρεται φρονήμως φερόμενος καὶ μένει κεκρυμμένος. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἐνθαρρυνόμενος ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἐπιχειρεῖ δευτέραν ἐφοδὸν, ἀλλ' ἄνευ τινός ἐπιτυχίας. Τέλος πάντων, ἡ καλή μας ἀρχίζει νὰ φαίνεται ὀλιγῶς τερον ἀγριωπῆ καὶ ἐπιτρέπει εἰς τὸν μνηστῆρα τῆς νὰ διαβῇ τὴν θύραν τῆς κατοικίας τῆς. Ἄλλ' ὅμως ὑμένοιος προπαρασκευασθεὶς μετὰ τσαύτην δυσπιστίαν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ διαρκέσῃ καὶ πολὺ, διὰ τοῦτο μόλις τελεσθέντων τῶν γάμων, ὁ σύζυγος φοβούμενος περὶ τῆς ζωῆς του, σπεύδει νὰ διαφύγῃ καὶ διὰ μίαν γίνεται ἀφαντος διὰ παντός.

Ἐν τούτοις ἡ ἀράχνη, ἂν καὶ εἶνε, ὡς εἶδομεν, κακίστη σύζυγος, δὲν εἶνε ὅμως καὶ κακὴ μήτηρ. Διότι εὐθὺς ὡς γεννήσῃ τὰ ὠὰ τῆς, κάθεται καὶ ὑφαίνει καὶ τὰ περικαλύπτει διὰ τοῦ μεταξίνου ὑφάσματος τῆς καὶ οὕτω πως τὰ κάμνει ἐν δέμα τὸ ὁποῖον φέρει πάντοτε μαζί τῆς. Ἐὰν δὲ θελήσῃτε νὰ τὴν χωρίσῃτε ἀπὸ τὰ ὠὰ τῆς, θά κάμῃ τὸν κόσμον ἄνω κάτω νὰ τὰ εὕρῃ καὶ ἐὰν σᾶς ἐπέλθῃ εἰς τὸν νοῦν νὰ ἀντικαταστήσῃτε τὴν οἰκογενεάν τῆς δι' ἄλλης οἰκογενείας, ἐστὲ βέβαιον ὅτι δὲν θά δυναθῆτε νὰ τὴν ἐξαπατήσῃτε διότι εὐθὺς θά τὸ νοήσῃ.

Ὅταν τὰ ὠὰ ἐκκολληθῶσιν, μετὰ ἡμέρας εἴκοσι καὶ μίαν περίπου, ἢ πρὸς αὐτὰ ἀγάπη τῆς μητρός των εἶνε ἀπαράμιλλος. Ἄκρα σύμπτωσις ἐπικρατεῖ ἐν τῇ νέᾳ ταύτῃ οἰκογενεῇ. Ἄλλ' ὅμως ἡ γλυκεῖα αὐτῇ ἀρμονία ἐλαττοῦται καθ' ὅσον τὰ νεογνὰ αὐξάνουσι· ἀδελφοὶ καὶ ἀδελφαὶ τότε ἄρχονται νὰ κατατρώγωνται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀκολουθῶν ἀποχωρίζονται καὶ ὁσάκις ἐπειτα τύχῃ νὰ συναντηθῶσι, νομίζει ὅτι συναντῶνται ἐχθροὶ θανάσιμοι ἔτοιμοι νὰ ἐξολοθρεύσωσιν ἀλλήλους.

Πολὺς λόγος γίνεται περὶ τοῦ δήγηματος τῆς ἀράχνης καὶ περὶ τοῦ ἰοῦ τῆς. Ἡ μᾶλλον δὲ διαδεδομένη γνώμη εἶνε ὅτι ὀφείλομεν νὰ προφυλακτώμεθα καὶ ἀπὸ τὰ δύο. Τοῦτο ὅμως εἶνε πρόληψις τὴν ὁποίαν ἡ ὀρθὴ σκέψις ἔπρεπε νὰ ἐξαφανίσῃ ἢ τοῦλάχιστον νὰ περιορίσῃ διὰ τὸν ἐξῆς ἀπλοῦστατον λόγον:

Ὁ ἴος τῆς ἀράχνης εἶνε θανατηφόρος εἰς τὰ ἔντομα μόνον διὰ τῶν ὁποίων τρέφεται· οἱ δὲ ὑποστηρίζοντες τὸ ἐναντίον, ἀναφέρουσι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς γνώμης των παραδείγματα ἐλάχιστα καὶ ὅλως διόλου ἀμφίβολον κύρος ἔχοντα. Ὡς πρὸς τὸ δῆγμα δὲ τῆς ἀράχνης, ἐπειδὴ τὸ στόμα αὐτῆς εἶνε εἰς τὸ βάθος τῶν σιαγόνων, δυσκολώτατά δύναται νὰ βλάψῃ τῶμα τόσον ὀγκῶδες ὥστε νὰ μὴ χωρῇ εἰς τὸ στενὸν τοῦτο.

(ἐκ τοῦ γαλλικοῦ)

HENRY GREVILLE

ΡΟΖΑ ΡΟΖΙΕ

(Κατὰ μετάφρασιν Νικολάου Ι. Λάσκαρη)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

(Συνέχεια ἰδῆ προηγούμενον φύλλον)

Δ'.

— Φλωρεντία! Φλωρεντία!

Ἀνοιξάσα ἢ τροφὸς τὴν θύραν τῆς μικρῆς αἰθούσης, εὔρε τὴν Ρόζαν ὀρθίαν καὶ στηριζομένην ἐπὶ τῆς θεριάστρας μετ' ἐνεσπασμένους τὰς ὀφρῦς.

— Τ' εἶνε καλὴ; ἔγγυρσεν ἡ γραῖα. Μπᾶς κ' ἔπιασε φωτιὰ τὸ σπῆτι;

— Δὲν μοῦ λᾶς, ἐκωφάθη; Ἐλα γλήγορα, τακτοποίησε αὐτὴν τὴν παληοκάμαρη, βάλλε τὰ πάντα ἐν τάξει, νὰ φαίνωνται κομψά. Κάμε γλήγορα λοιπόν!

— Καὶ τὸν Πάπα νὰ περιμένεις δὲν θάκανεσ ἔτσι, εἶπεν ἡ Φλωρεντία ἀκίνητοῦσα ὡς ἐὰν μὴ τῇ εἶχον εἶπει τίποτε. Τί ἔχει καὶ θέλει συγγύρισμα! Ὅσον γὰρ καθαρὴ, εἶνε· τί ἄλλο θέλεις;

— Χρειάζονται ἄνθη διὰ τὰ δύο αὐτὰ βάζα, καὶ πρασιναῖα διὰ τὴν ζαρντινιέρ· τακτοποίησε τὰ παραπετάσματα... Ἰδὲ τί σούφραις κάνουν! Τίποτε δὲν νοιώθεις! Θεέ μου! τί κούτσουρο ποῦ εἶσαι!

Χωλαίνουσα ὀλίγον, ἀλλὰ μὴ δούσα προσοχὴν, ἡ Ρόζα διήλθε τὴν αἰθούσαν, χωρὶς νὰ στηρίζεται ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, καὶ ἐτακτοποίησε τὰ παραπετάσματα χαριέντως.

Ἡ ὑπερήτρια ἐκπληκτος τὴν παρετήρει κινουσα τοὺς βραχίονας.

— Ἐπερπάτησες χωρὶς μπαστοῦνι! εἶπε μετὰ στιγμῆν, ἐπανελθούσης τῆς φωνῆς τῆς.

— Ἄ! ναι, ἀλήθεια! ἐκραύγασεν ἡ Ρόζα περιχαρῶς, οὔτε κἄν τὸ ἠνῆθήσῃ!

— Ποιὸς σ' ἔκανε ἔτσι; ὑπέλαθεν ἡ Φλωρεντία, πάντοτε ἀκίνητος. Μήπως διότι σοῦπαν πῶς θάρθη κάποιος νέος;

— Αἶ! ἔκκμεν ἡ κωμῶδὸς στραφεῖσα ἀποτόμως.

— Αἶ! τί αἶ; ὁ γιατρός μου τῶπε, ὕστερα;

— Τίποτε, ἀπεκρίθη ἡ Ρόζα. Πήγαινε νὰ φέρῃς ἄνθη· ἂς μὴ ὁμοιάζει πλέον ἡ οἰκία αὕτη μετ' ἐξοδουχοῦ.

— Ἄνθη, εἶπεν ἡ Φλωρεντία, καλὲ, δὲν βαρύνει! θά φέρῃ ὁ νέος ποῦ θάρθη

Ἡ Ρόζα ἠγέρθη ἐκ νέου καὶ παρετήρησε τὴν ὑπερήτριάν τῆς.

— Πολλὰ λόγια ἔχεις, εἶπε· ἐγάλασες κατὰ τὴν ἀσθένειάν μου... τὸ ζεῦρε; ἀλλ' ὁ καιρὸς αὐτὸς παρήλθε, ἀκούε; μάθε το!

Ἡ Φλωρεντία ἀνέστειλε τοὺς ὤμους καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν. Εὐθὺς ὡς ἐξῆλθεν, ἡ Ρόζα μετέβη βραδέως ἐξ ἐνός ἀντικειμένου εἰς ἕτερον, στηριζομένη διὰ τῆς χειρὸς ἐπὶ τῶν τειχῶν, καὶ τῶν ἐπίπλων, κατόπιν ἐπανῆλθε κοπιωδῶς εἰς τὸν κλιντήρα τῆς.

— Ἀσθενής; εἶπε μετ' ἐνδομύχου ὀργῆς· ἀνίκα-

νος νὰ κινήθῃ, νὰ ἐνεργήσῃ! Πόσον χρόνον ἀκόμη θά διαρκέσῃ τοῦτο; Αὐτὸς ὁ Λανγκλοῦ, τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς, δὲν εἶνε ἐπιτήδειος ὅσον πιστεύει. Ὅκτῶ μῖσου μηνῶν περιορισμός, μοὶ φαίνεται ὅτι εἶνε ἀκοετὸς νὰ θεραπεύσῃ οἰονδήποτε, ἐξ ὀτιδῆποτε καὶ ἂν πάσχη.

Ἐροίφθη ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος, καλύψασα τοὺς ὀφθαλμούς τῆς διὰ τῆς κεκμηκυίας καὶ ἀσθενούς αὐτῆς χειρὸς.

Ἦχος κωδωνίσκου ἀντήχησε θορυβωδῶς· ὠχρίσσε καὶ ὑπηγέρθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος τῆς.

Ἡ Φλωρεντία εἰσήλθε θριαμβευτικῶς, φέρουσα λαμπρὰν ἀνθοδέσμην διὰ τῆς μίαν χειρὸς καὶ διὰ τῆς ἑτέρας ἐπισκεπτήριον, τὸ ὁποῖον σχεδὸν ἡ Ρόζα τῆς ἀπέσπασε διὰ νὰ τὸ ἀναγνώσῃ ταχύτερον.

«Ὁ Ἄκριβος Ἄνδρῆς ζητεῖ ἀπὸ τὴν κυρίαν Σορέλ τὴν ἄδειαν νὰ τῇ προσφέρῃ τὰ σεβάσματα σου.»

— Περιμένουν ἀπάντησιν, εἶπεν ἡ Φλωρεντία, καμμουσα τὸν ὀφθαλμὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ δηλώσῃ τὴν παρουσίαν ἀπεσταλμένου ἐν τῷ προδρόμῳ.

— Ἀποκρίθητι ὅτι εὐχαρίστως θά ἴδω τὸν κ. Ἄνδρῆ μετὰ μεσημβρίας.

— Ἡ Φλωρεντία κρατοῦσα πάντοτε τὴν ἀνθοδέσμην εὐθεῖαν ὡς πτεροθύσανον, μετέδωσε τὴν ἀπάντησιν τῷ ἀπεσταλμένῳ, ὅστις καὶ ἀνεχώρησε, κατόπιν ἐπανῆλθε πρὸς τὴν κωμῶδον βραδίζουσα μεγαλοπρεπῶς.

— Αἶ, δὲν ἔς τῶπα ἔγώ ὅτι δὲν ἦτον ἀνάγκη νὰ φροντίσω γὰρ λουλούδια, εἶπεν ἐγγικτικῶς πως.

Ἡ Ρόζα τὴν παρετήρησεν ὀργίλην.

— Διὰ νὰ πιστεύσῃ ὁ κύριος αὐτός, ὅτι μόνον αὐτὸς μοὶ στέλλει; εἶπε μετὰ περιφρονήσεως. Πήγαινε καὶ ἀπὸ πολιτικὴν δὲν νοιώθεις. Τρέχα εἰς τοῦ κηπουροῦ, μὰ γλήγορα· νὰ ἦνε ὄλα ἔτοιμα πρὸ τῆς μεσημβρίας.

Ἡ ττηθεῖσα τὴν φορὰν ταύτην ἡ τροφὸς ὑπήκουσε. Μετὰ μίαν ὥραν, ἡ μικρὰ αἰθούσα εἶχε λάθει ὄψιν ἐροτάσιμον ὄλωσ· διάφορον τοῦ συνήθους. Διὰ τῶν ἡμικειμενῶν παραπετασμάτων ἐφαίνετο ὁ κήπος καὶ ἡ ἐξοχὴ. Χλοερὰ ἄνθη περιεκόσμουσαν τὰς γωνίας, ἐπὶ δὲ τῆς πρὸς τῇ νεκρᾷ γυναικὶ τραπέζης ἔκειτο ἡ πρὸς τοῦ Ἄνδρῆ πεμφθεῖσα ἀνθοδέσμη ἐντὸς μεγάλου δοχείου.

Ἡ διακόσμησις τῆς σκηνῆς ἦτο πλήρης, ὥστε ἠδύνατο νὰ ἔλθῃ ὁ νεκρὸς μηχανικός.

Ε'

— Ὁ κύριος Ἄκριβος Ἄνδρῆ! εἶπεν ἡ Φλωρεντία πομπωδῶς, ἀναπεταννύουσα ἀμφοτέρωθεν πτερὰ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης.

— Κυρία...

— Κύριε...

Ὁ Ἄκριβος εὐρέθη ἐνώπιον τῆς Ρόζας, ἥτις δι' ἐπιχαρίτου, καίτοι ἐπιφυλακτικῆς, ἡμερονομίας, τῷ ἔδειξεν ἐναντι αὐτῆς μικρὸν χαμηλὸν θρονίον. Ἐκεῖνος προσέκλινε καὶ ἐκάθησε σιωπηλῶς, ἡ δὲ νεκρὰ γυνὴ, ἀναπεσοῦσα χαριέντως, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἐρεισιώτου ὅπερ ἐκάλυπτε γλυκεῖσι καὶ λαμπροῖς χρώμασι πεποικιλμένον ἀνατολικὸν ὕψος, ἐφ' οὗ ἡ λαμπρὰ κατατομὴ αὐτῆς μετ' ὄλωσ ἐκτάκτου θελγήτρου διεγράφη.

Ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη ἡ εἰς τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου ἐκτεθειμένη τὴν πρωῶν μικρὰ αἴθουσα, μόλις τὴν ὥραν ταύτην, ἐφωτίζετο. Ἡ πυρὰ σβεσθεῖσα, μετεβλήθη ἐν τῇ θερμάστρῳ εἰς μεγάλην ἀνθρακιάν ὑπὸ λευκῆς, πυκνῆς καὶ βελουδοειδοῦς σποδοῦ κεκαλυμμένην. Τὸ τικ-τάκ τοῦ ἐκκρεμοῦ ἀντήχει ὑποκώφως ἐν τῇ θερμῇ καὶ μυριπνῶ ταύτῃ ἀτμοσφαιρᾷ. Ὁ Ἀκριθὸς ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν Ρόζαν Ροζιέ. ἦτις ἔχουσα τοὺς πόδας αὐτῆς ἐξηπλωμένους ἐπὶ τοῦ ἀνακλιτηρίου, πλὴν κεκαλυμμένους ὑπὸ λευκοῦ μαλλίνου σακίου, μαλκοῦ καὶ γλυκέος τῆ τε ὀράσει καὶ ἀρῇ, καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνακειλιμένην, παρετήρει αὐτὸν μέσφ τῶν ἡμικλειστων βλεφαρίδων τῆς, μετὰ μειδιάματος σεσυρμένης εὐνοίας.

— Δεσποινίς... ἤρχισεν ὁ Ἀνδρῆ, ἀλλ' ἐστάθη αἰσθανθεὶς ἀκατανίκητόν τινα συγκίνησιν ἐν τῷ λάριγγί του.

— Πρὸ πολλοῦ, δὲν ἔχει οὕτω; εἶπεν ἡ Ρόζα, μὴ παύσασα τὸ μειδιάμα.

— Σὰς ἐνόμιζον νεκρὰν, εἶπε χαμηλοφώνως· κατόπιν ἐστάθη καὶ παρετήρησε τὸν τάπητα.

— Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιον, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή, ἐπιχαριτῶς γελάσασα, εἰς τρόπον ὥστε νὰ φανῶσιν οἱ πάλλευκοι, λεπτοὶ καὶ καλῶς πεφυκότες ἰδόντες αὐτῆς. Ὁ δόκτωρ Λανγκλοῦ εἶνε μέγας ἰατρός! εἶνε φίλος σας;

— Μάλιστα εἶπεν ὁ Ἀνδρῆ, ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τεταραγμένος.

Τοσαῦτα ἀντιφατικὰ συγκινήσεις τοῦ ἐτάρασσον τὰς ἰδέας.

— Πράγματι, ἐνθυμοῦμαι! εἶχετε ἔλθει μαζὺ εἰς τὴν σάλιν τοῦ θεάτρου... ἐπαίζον τὴν Κυρίαρ με τὰς καμελίαις...

— Τὸ ἐνθυμαίστε; εἶπεν ὁ Ἀκριθὸς μετὰ φιλόφρονος μειδιάματος.

— Βεβαίως! εἶπεν ἡ Ρόζα παίζουσα μετὰ τοῦ ρινομάκτρου τῆς. Καὶ ἐν πρώτοις, ὀφείλω νὰ σας εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀνοθεύσασάν σας, εἶνε ὄρασιότατη! ἔχετε καλοὺς κηπουροὺς εἰς Σάρτρεϊς.

Ἡ Ἀνδρῆ προσέκλινε σιωπηλῶς. εἶχε χίλια πράγματα νὰ εἶπῃ ἀλλ' ὁ τετριμμένος τόνος μεθ' οὗ ἤρξατο τῆς συνομιλίας τὸν ἔριπτε τὸσον μικρὰν τῶν σκέψεων του, ὥστε δὲν εὗρισκε τίποτε νὰ ἀποκριθῇ. Ἡ Ρόζα ἔκλεισε σχεδὸν καθ' ὀλοκληρίαν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸν παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν μέσφ τῶν βλεφαρίδων τῆς· κατόπιν στραφείσα πρὸς αὐτὸν εἰς τρόπον ὥστε νὰ τὴν ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τῷ εἶπε:

— εἶπατέ μοι, σας παρακαλῶ, ποῖαν ἐντύπωσιν σας ἔκαμεν ὁ θάνατός μου;

Ἡ νεανίας ἐσίγησε, καθότι οὐχὶ τοιαύτην ἐφαντάσθη τὴν συνέντευξιν. εἰσερχόμενος ἦτο ἔτιμος νὰ εἶπῃ τὰ πάντα: καθ' ἣν στιγμὴν εἶδε πραγματικὴν καὶ ζῶσαν τὴν γυναῖκα ἣν ἐθεώρει ἀπὸ πολλοῦ ὡς τεθνηκυῖαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀνοιχθῇ τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ μετὰ τὰς φράσεις ταύτας τῆς κοινῆς συνομιλίας, δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ τὸ πράξῃ.

— Θὰ σας τὸ εἶπω ἀργότερον, εἶπε κρατήσας αἰφνης ἑαυτοῦ. Τὸ παρελθὸν εἶνε κακὸν ὄνειρον.

— Μάλιστα, κάκιστον, εἶπε στενάξασα ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ἄς ὀμιλήσωμεν καλλίτερον περὶ τοῦ ἐστώτος. εἶσθε θαυμασιῶς δρῶσα καὶ ὠραία! δὲν ἤλπίζον νὰ σας ἐπανεύρω οὕτω...

— Δὲν περιπατῶ ἀκόμη μόνη, εἶπε μετὰ πόνου.

— Δυσχουρίζεται ὅτι πράττετε τοῦτο ἐπειδὴ φοβεῖσθε μήπως σας βιάσῃ. εἰξεύρετε ὅτι τὰ πρώτα βήματα, μετὰ τοιοῦτον κάταγμα, εἶνε ἐπώδυνά· τοιοῦτον εἶδους πόνοι δὲν πρέπει νὰ ἀφίνωμεν νὰ...

— Ὁ ἰατρός νομίζει ὅτι ἐκ φόβου μὴ πονέσω βραδύνω τὴν θεραπείαν μου; εἶπεν ἡ Ρόζα, συσπῶσα τὰς ὀφρῦς· ἀλήθεια, σας τὸ εἶπε;

— Ὅχι τὸσον καθαρά· δὲν μοι εἶπεν ὅτι ὁ φόβος αὐτός σας εἶνε ἰδιαίτερος, ἀλλ' ὅτι γενικῶς βραδύνει τὰ τρία τέταρτα τῶν θεραπειῶν.

— Τί πρέπει νὰ κάμω τότε; ἠρώτησεν ἡ κωμῶδός.

— Νὰ βαδίζετε ἀφόβως.

Ἐρρίψε τὸ καλύπτρον τοὺς πόδας αὐτῆς· σάκιον, ἐκάθησεν εἰς τὴν ἀκρὴν τοῦ ἀνακλιτηρίου, καὶ ἐστάθη ἐπὶ ἐν δευτερόλεπτον, τρόπον τινὰ διὰ νὰ συναθροίσῃ τὰς δυνάμεις τῆς· κατόπιν ἐγερεθεῖσα αἰφνης, χωρὶς νὰ ταλαντευθῇ μήτε νὰ καμψθῇ, διέσχισε τὴν αἴθουσαν στερεῶς βήματι, καίτοι ὀλίγον ἀνίσω.

Αἱ παρειὰί τῆς ὠχρίασαν, οἱ γλαυκοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐφαίνοντο μέλανες, τὰ χεῖλη τῆς ἦσαν, ἐπ' ἀκριβῆς, συνεσφιγμένα, ἀλλ' οὐδὲ λέξιν ἐπέφερε, ἕως οὐ μετεστράφη καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸν ἀνακλιτηρίου τῆς.

Ἡ Ἀκριθὸς ἐγερεθεῖς ταυτοχρόνως μετ' αὐτὴν, τὴν ἠκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος ἀνησυχῶς, ἔτοιμος νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ ἐὰν ἐκλονίζετο· ἡ Ρόζα διῆλθεν ἐνώπιον αὐτοῦ· αἱ πτυχῆί τοῦ κυανοῦ ἐνδοφορίου τῆς ἐκυμάτησαν ἐπὶ τῶν ποδῶν τοῦ νεανίου, κατόπιν ἐκάθισε. Χροιά τῆς ἐφάνη ἐπὶ τῶν παρειῶν τῆς καὶ διὰ φωνῆς παραδόξως γλυκείας καὶ ἀσθενοῦς:

— Θὰ τὸ διηγηθῆτε εἰς τὸν ἰατρόν;

εἶπε καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ στιγμὴν· ὁ Ἀνδρῆ κεκλιμένος πρὸς αὐτὴν, ἐνόμισεν ὅτι θὰ ἐλειποθῆμι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον συνελθοῦσα, ἐμειδίασε θριαμβευτικῶς.

Τὸ μειδιάμα αὐτὸ δὲν ἀπηυθύνετο εἰς τὸν Ἀνδρῆ· ἐφαίνετο μᾶλλον ὡς τις πρόκλησις πρὸς ἀόρατόν τι ὄν. Ἐν τούτοις, ὁ νεανίας τὸ ἐξέλαβεν ἐν μέρει δι' ἑαυτόν.

— Καὶ διατί ἐκάματε αὐτό; εἶπε μετὰ τόνου τρυφερῆς ἐπιπλήξεως. Δὲν ἦτο ἀνάγκη. Ὅλίγα περισσότερα βήματα καθ' ἑκάστην θὰ ἦσαν ἄρκετά, χωρὶς νὰ κουράζεσθε τὸσον...

— Δὲν δύναμαι νὰ ὑποφέρω νὰ μὲ κατηγορῶσι· εἶπε ξηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή. Μεθ' ὅσα ὑπομονητικῶς ὑπέφερα καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, ἔπρεπεν ὁ κ. Λανγκλοῦ νὰ μὲ γνωρίσῃ ὥστε νὰ μὴ ἐκφρασθῇ περὶ τοῦ θάρρους μου τὸσον ἀδίκως ὅσον καὶ παράτολμος. Νὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι εἶδατε, καὶ ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ὀμιλήσῃ πλέον περὶ τῆς δειλίας μου εἰς οὐδένα.

— Ἐλάνθασθητε, ἤρχιζεν ὁ Ἀνδρῆ... ἀλλ' ἡ Ρόζα τοῦ ἐπέβαλε σιωπὴν, διὰ χειρονομίας. Ὑποφέρετε πολὺ; ἠρώτησεν εὐπειθῶς ὁ πρῶτος.

— Ὅχι· ἐτελείωσεν, ἄλλως τε ὁ πόνος δὲν ὑπάρχει.

— Βεβαίως! Δὲν εἶσθε σεῖς ἀρμυδιά νὰ τὸ εἰπῆτε! ἐκράνυγασεν ὁ νέος μηχανικός.

Ἐκείνη ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀξιωματικῶς.

— Ὁ πόνος δὲν ὑπάρχει· τὰ ἐμπόδια δὲν ὑπάρχουσι· μόνος ὁ θάνατος δύναται νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς ἀποφασιστικούς. Πιστεύσατέ με, κύριε

Ἀνδρῆ, ὅταν τις δὲν πράττει ὅ,τι θέλει, σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει ἰσχυρὰν θέλησιν.

Ἡ Ἀνδρῆ ἔμεινε σκεπτικός.

— Ὑπάρχουσιν ἐν τούτοις περιστάσεις, εἶπε, καθ' ἃς ἡ ἰσχυροτέρα θέλησις θραύεται ἐνώπιον ἀνιᾶτου ἀδυνατοῦ...

— Παραδείγματος χάριν; εἶπεν ἡ Ρόζα βραχέως, σχεδὸν ἐπιθετικῶς.

— Ἀλλὰ... ἡ ἀλλοτρία ὑπερβίβει; Ἄς λάβωμεν τὸ κοινότερον, τὸ συχνότερον παράδειγμα, δὲν εἶδατε ἑκατοντάκις ἄνδρα ἢ γυναῖκα νὰ εὐρεθῇ μετὰ τὸ ἀνθρώπινον ὄντος καὶ τῆς εὐτυχίας; ὑποθέσατε ἕνα ἄνδρα νυμφευμένον, ὅστις, πρὸς δυστυχίαν του, ἀγαπᾷ ἄλλοῦ, ἢ μίαν γυναῖκα ἀγαπῶσαν ἕγγα μόν τινα.

— Τοῦτο προέρχεται διότι δὲν ἀγαπῶσιν ἀκούοντως, διότι δὲν θέλουσιν ἀκούοντως! εἶπε διὰ φωνῆς καθαρῆς, μεταλλικῆς. Ὁ ἀληθῶς θέλων, ὁ ἀληθῶς ἀγαπῶν, δὲν γνωρίζει ἀνυπερέβλητα προσκόμματα.

— Ἐὰν ἀποφασίσωσι νὰ προβῶσι μέχρις ἐγκλήματος, εἶπεν ὁ Ἀκριθὸς μειδιῶν, εἶνε βέβαιον ὅτι δύναται νὰ πράξωσι πᾶν ὅ,τι θέλουσι· ἀλλ' ὁ νόμος ἔχει εἰδικὰς τινὰς ἀσθηρότητας κατὰ τῆς τοιαύτης ἰκανοποιήσεως τῶν ἐπιθυμιῶν...

Ἡ Ρόζα δὲν ἀπεκρίθη. Μετ' ἐπισπασμένα χαρακτηριστικὰ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα προσηλωμένους ἐπὶ ἀντικειμένου ὅπερ παρετήρει χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ, ἐφαίνετο ἐξετάζουσα τι ἐν ἑαυτῇ.

— Ἐπὶ τέλους, εἶπεν, ἀδιάφορον. Ἐκκαστος γνωρίζεται: ὅσον δι' ἐμὲ, σας λέγω, ὅτι πάντοτε ἔκκαμα ὅ,τι ἠθέλησα, οὐδὲν ἐξ ὅσον ἠθέλησα...

— Μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἀπρόοπτόν τι ὀλίγου δειν σας ἐστοίχιζε τὴν ζωὴν, διακόψας εἶπεν ὁ νεανίας.

— Αὐτὸ εἶνε ἡ κτηνώδης τῆς εἰμαρμένης δύναμις. Ἡμπορεῖ τις καὶ νὰ ἀποθάνῃ. Κατὰ τῶν τοιοῦτων δὲν ὑπάρχει πᾶλη. Ἄς μείνωμεν ἕως ἐδῶ: οὐδέποτε θὰ συμφωνήσωμεν.

εἶπε καὶ ἐσιώπησεν ἐπὶ στιγμὴν. Ὁ Ἀνδρῆ ἐσκέφθη ὅτι ὀφείλει ν' ἀποσυρθῇ καὶ ἔκκαμεν ἐλαφρὰν τινα κίνησιν.

Εὐθὺς ἡ Ρόζα ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ τινος λεπτοτάτου καὶ τρυφερωτάτου μειδιάματος, ἠρώτησεν ἠδέως:

— εἶνε ὠραία ἡ κυρία Λανγκλοῦ;

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ἀρρηρημένως ὁ Ἀνδρῆ.

Τοσαῦτον εἶχε προεκτελημένον τὸ πνεῦμα ἐκ τῶν τελευταίων λόγων τῆς νεαρῆς γυναίκης, ὥστε οὐδὲ κἄν παρετήρησε τὴν ἐκφρασὴν τῆς ψυχρῆς ὀργῆς ἣτις ἐπὶ στιγμὴν ἐλαμψεν ἐν τοῖς ὠραίοις γλαυκοῖς τῆς κωμῶδου ὀφθαλμοῖς.

— Νέας;

— εἶκοσι ἐτῶν, νομίζω.

— Ἀξιέραστος;

Ἡ Ἀνδρῆ παρετήρησε τὴν κωμῶδον μετὰ τινος ἐκπληξέως.

— Ἡ λέξις; ἀξιέραστος, εἶπε δισταζών, δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος· καθότι μικρὰν τινα μόνον πείραν τοῦ κόσμου ἔχει ὡς ζῶσα μεμονωμένη· εἶνε ἀληθὲς ὅτι τῇ τῷ ἐπιτάσσει ἢ παροῦσα κατὰστασις τῆς, ἀλλὰ νομίζω ὅτι, καὶ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ τέκνου τῆς, θὰ προτιμήσῃ τὰς οἰκιακὰς ἀπολαύσεις ἀπὸ τὰς κοσμικὰς· εἶνε γλυκυτάτη καὶ ἀγαθωτάτη.

— Νέας Πηνελόπη! συνεπέραναν ἡ Ρόζα μετὰ τινος σιωπικτοῦ μειδιάματος, εὐθεὶς διορθωθέντος ὑπ' ἐκλάμψεως ἀθῶως κκεντροχειλῆς. Ὁ κύριος Λανγκλοῦ εἶνε εὐτυχῆς! εὐτυχῆς σύζυγος, εὐτυχῆς πατήρ... ἰδοὺ εὐστοχος ἐπιτάφιος! εἰς δὲν προσθετέον καὶ εὐτυχῆς ἰατρός! καθ' ὅτι εἶχε τὴν ἀνέκουστον τύχην νὰ μὲ θεραπεύσῃ ἐκ πλήθους περιπελεγμένων ἀσθενειῶν.

Ἡ Ἀκριθὸς Ἀνδρῆ ἠσθάνετο ἐαυτὸν πλέον ἢ ποτε τεταραγμένον. Ἐν τῷ γέλωτι τῆς ὄζας ἐμάντευε ὅζυ τι σάγμα δηκτικώτερον ἀπλῆς κκεντροχειλῆς περισσείας πνεύματος φύσει χροποῦ· ἐν τούτοις δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὑπῆρχε τραχύτης τις παρὰ τῇ γυναικί ταύτῃ, ἣτις πρὸς τοὺς ἄλλοις, ὀφείλει τὴν ζωὴν αὐτῆς εἰς τὸν φίλον τοῦ Λανγκλοῦ. Καὶ ἐν τοσαύτῳ, παρετήρησε προσεκτικῶς τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς, ὡς ἄνθρωπος θέλων νὰ μάθῃ τί νὰ φρονήσῃ περὶ αὐτοῦ, καὶ συνήντησε τὸ ἀθώωτερον βλέμμα ὅπερ εἶχεν ἰδεῖ ποτε λάμπον ἐν παιδικῷ προσώπῳ.

— Τὰ ἔχω ὀλίγον μετὰ τὸν ἰατρόν διότι μὲ ἐκράτησεν ἐπὶ τοσαύτον φιλικισμένην, εἶπεν ἡ Ρόζα. ἦτις ἐμάντευσε τὰς σκέψεις τοῦ νέου μηχανικοῦ. Σὰς βεβαιῶν, κύριε Ἀνδρῆ, ὅτι εἶμαι δυσχερῆσθημένη ἐναντίον του. Διατί νὰ μὴ σας στείλῃ ἐνωρίτερον; Ὅθ' μ' ἐβοηθήτε, συνομιλοῦντες, νὰ διηρχόμην πολλὰς ἀνιᾶρας ὥρας κατὰ τὸν ἀτελείωτον αὐτὸν χειμῶνα. Ὑποπεύω ὅτι ὁ ἀγαπητὸς ἰατρός εἶνε λιγὰκι ἐγωῖστος.

— Ὅταν τις κατέχῃ τὴν κλειδα θησαυροῦ τινος... ἤρχιζεν ὁ Ἀνδρῆ, ἀλλ' ἡ Ρόζα τὸν διέκοψε διὰ τινος σιωπικτῆς χειρονομίας.

— Ἀρῆστε σας παρακαλῶ τῆς ἀνοησίας. Ἐχομεν καλλίτερον νὰ εἰπώμεν! Καὶ ὕστερον τί θησαυρὸς ἠμπορῶ νὰ εἶμαι διὰ τὸν ἰατρόν; Περιέργως σύμπτωσις καὶ οὐδὲν πλέον. Μόνον ἀπὸ τὸν ἰατρικὸν κόσμον μὲ ἀπέκρουσεν καὶ οὐχὶ ἀπὸ ὄλον!

εἶπε καὶ ἔκλινε πρὸς τὸ ἐρείσινωτον τοῦ ἀνακλιτηρίου τῆς μετὰ θαυμασιῶς ἤχηροῦ γέλωτος.

— Ἀλλὰ σεῖς ἡ ἰδίᾳ, εἶπεν ὁ Ἀνδρῆ δὲν εἶχετε ζητήσῃ ἀπόλυτον μυστικότητά;

— Φαντάζεσθε, ὑπολαβοῦσα εἶπεν ἡ Ρόζα, ὅτι ἐπεθύμουν νὰ γίνω τὸ ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας τῶν ἀγαθῶν τῆς περιφερείας μὰς πολιτῶν; Πόσαις ἀνοησίαις θὰ ἔλεγον διὰ λογαριασμόν μου! Ἐπροτίμων νὰ μείνω ὄλος διόλου ἀγνωστος, καὶ ἐλπίζω ὅτι οὐδὲ σεῖς θὰ μὲ προδώσητε.

— εἶμαι ἀνίκανος νὰ προδώσω οἰονδήποτε, ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρῆ ἐγειρόμενος.

— Τὴν φορὰν ταύτην δὲν τὸν ἐκράτησε. Τείνσασα πρὸς αὐτόν, χωρὶς νὰ ἐγερεθῇ, τὴν λευκὴν καὶ νευρώδη χεῖρα τῆς, τὸν ἠνάγκασε νὰ κλινή πολὺ χαμηλὰ, μέχρις οὐ ἡ μέλανα καὶ οὐλὴ κόμη του ἤγγισε τὸ πρόσωπόν τῆς. Ἠσπάσθη τὴν προσφερομένην αὐτῷ ἰσχνὴν χεῖρα.—εἶχε τύχει ἄλλοτε τοῦ προνομίου αὐτοῦ, μετὰ ἡμιδωδεκάδος ἄλλων νέων τῆς καλλιτέρας τῶν Σάρτρεων κοινωνίας—καὶ ἠνορθώθη βραχδέως.

— Μάλιστα, εἶπε, καθὼς ἄλλοτε... πόσον μικρὰν εἶνε αὐτὸ τὸ ἄλλοτε! θὰ ἐπανέλθῃ ὁ καιρὸς αὐτός ποτέ;

— Ταχύτερον παρ' ὅσον νομίζετε. Ὅθ' πετάξῃτε ἡμέραν τινα...

— Δὲν εἶνε βέβαιον... Ἐπανέλθετε νὰ μὲ ἴδετε, Ἀνδρῆ· ἔχω χίλια πράγματα νὰ σας ἐρωτήσω.

